

ȚARA MEA SUSPENDATĂ

© 2018 Anca Mizumschi

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: © TheSpartan Bureau | © Sarah | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIZUMSCHI, ANCA

Țara mea suspendată / Anca Mizumschi. - București :

Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-176-0

821.135.1

Tipărit în România

ANCA MIZUMSCHI

ȚARA MEA SUSPENDATĂ

2015 - 2017

Apărută la întâmplător în anul Centenarului României ca stat modern, cartea de față este o alternativă la patriotismul festivizat ce ne înconjoară în al cincilea timp de schimbare de naționalismul gălăgios, de paradă. *Țara mea suspendată* este cartea unui patriotism profund. Poți emigra în 100 de țări, dar te poți naște într-una singură; pentru Anca Mizumschi, țara în care s-a născut este unică și de neînlocuit.

Scris pe parcursul a trei ani, cel dinaintea plecării din țară și primul din departe de România, întregul volum este structurat sub simbolul unui con dublu: o țară suspendată în gol, care grăină de atâtea secole sub voia unui destin potrivnic, ca într-o spânzura toare la răscrucea de drumuri a marilor imperii, dar și țara suspendată în tine, cea pe care o lei oriunde te-ai afla; un dublu exil; cel interior, din țară; provocat de alterarea ierarhiei valorilor, și cel exterior, real, departe de granițele ei geografice. Convenția dublului este respectată și de alternarea celor două voci auctoriale: cea a scriitorului, ale cărei amănunțuri sunt în valeri fantastice, și cea

EDITURA

HERG BENET

2018

CUPRINS

Singurătatea profesionalului de cursă lungă	100
Un cearșaf alb	101
Generații mutate la bloc	107
Marea lehamite a neamului meu	111
Literatură pe darurile	113
Până la capăt	117
Profesioniști și amatori	118
Masa de bucatărie	120
De ce să te ocupi de trabă și invenția mașina	123
Votatul în gol	126
Cuvințe și vin	128
Luxul de a trăi	130
O grămăjoară de cioburi	7
Un examen de doctorat pentru poeți	9
Păciul lui Soare	13
Zi de zi	35
Schimbarea de paradigmă	37
Cum se desființează o țară	41
În firea lucrurilor	44
Cimitir de fier vechi	47
Închisori mobile	54
Un steguleț în zăpada înghețată	60
De ce refuz convenția penibilului	63
Maica-Domnului-cea-folositoare-la-toate-miluieste-ne-pre-noi	65
Doamna Nuți	67
Tihna	72
Bisericile de cretă de la Murfatlar	74
A fi „jmecher“	76
Politicienii români se simt nemuritori	79
Nepublicații	82
Ce ni s-a făcut	85
Life-coach de sfinți	87
Locul unde se întâmplă lucruri	91
Abuzul românesc	95

Același lucru și cu *Jocul cu mamele de sticlă*, și *Război și Pace* cu *Casa Buddenbrook* și *Războiul Sfarșindui Lumii*. Cu Hemingway și Proust. Cele mai multe dintre ele, învelite în coperti grosolane, niște cărtoase uriașe, pe care le iubeam.

Dacă nu aș fi trăit pe vremea lui Ceaușescu, nu știu dacă le-aș fi citit pe toate, sau nu știu câte aș fi citit, sau nu știu dacă le-aș fi citit așa.

După '90, timp de mai multe decenii, am continuat povestea asta cu cărțile. În mașină, în avion, în metrou, în apartamente de bloc, în vile, pe vapor. Cărți de medicină, de marketing, de psihologie

Singurătatea profesionistului de cursă lungă	100
Un cearșaf alb	103
Generații mutate la bloc	105
Marea lehamite a neamului meu	111
Literatură pe datorie	113
Până la capăt	117
Profesioniști și amatori	118
Masa de bucătărie	120
De ce să te ocupi de trafic înainte de a inventa mașina	123
Votatul în gol	126
Cuvinte și vin	128
Luxul de a trăi	130
Nea Marin	133
De-a v-ați ascunselea	144
Un gol	146
De ce nu e bine să moară și capra vecinului	149
Balcic	152
Tanti Cornelia	155
O pitică albă	161
O vizibilitate de debara	164
Pe gratis	167
Cel-care-pune-întrebări-vindecătoare	180
Dobrogea, pământ românesc	184
Sindromul Stockholm național	193
Bolnavă de dor	198
În afara timpului	202

ANCA MIZUMSCHI

ȚARA MEA SUSPENDATĂ

© 2016 Anca Mizumschi

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

2018 - 2019

Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurei Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

info@hergbenet.ro

Design grafic: © TheSpartan Bureau | © Sarah | Adobe®

Depunerea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIZUMSCHI, ANCA

Țara mea suspendată / Anca Mizumschi. - București :

Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-176-0

821.11.1

HERG BENET

Tipărit în România

2018

a psihologului social, atent implicat analitic. Prin prisma ambelor sale voci, autoarea trage un puternic semnal de alarmă asupra țării în care noi, ca po-
tăm deveni tot mai indiferenți față de adeverința esență care ne constituie cultura și valorile. «Ca să deslușești o țară, nu trebuie să mai intri în curănturile și cu trmăta convențională. [...] Cel mai

Apărută nu întâmplător în anul Centenarului României ca stat modern, cartea de față este o alternativă la patriotismul festivistic ce ne înconjoară în ultimul timp. Și, spre deosebire de naționalismul gălăgios, de paradă, *Țara mea suspendată* este cartea unui patriotism profund. Poți emigra în 100 de țări, dar te poți naște într-una singură; pentru Anca Mizumschi, țara în care s-a născut este unică și de neînlocuit.

Scris pe parcursul a trei ani, cel dinaintea plecării din țară și primii doi departe de România, întregul volum este structurat sub simbolul unui sens dublu: o țară suspendată în gol, care atârna de atâtea secole sub voia unui destin potrivnic, ca într-o spânzura-toare la răscrucea de drumuri a marilor imperii, dar și țara suspendată în tine, cea pe care o iei oriunde te-ai afla; un dublu exil, cel interior, din țară, provocat de alterarea ierarhiei valorilor, și cel exterior, real, departe de granițele ei geografice. Convenția dublului este respectată și de alternarea celor două voci auctoriale: cea a scriitorului, ale cărui amintiri vin spre cititor în valuri cu nuanțe de proză fantastică, și cea

a psihologului social, atent, implicat, analitic. Prin prisma ambelor sale voci, autoarea trage un puternic semnal de alarmă asupra felului în care noi, ca popor, am devenit tot mai indiferenți față de adevărata esență care ne constituie: cultura și valorile. „Ca să desființezi o țară, nu trebuie să mai intri cu tancurile și cu armata convențională. [...] Cel mai important lucru și câteodată și cel mai greu este să îi alungi valorile umane“.

Volumul de față este un manifest, o declarație de dragoste la adresa României și o pledoarie pentru vindecarea ei. Așa cum ne spune Anca Mizumschi, pentru a avea un viitor România trebuie să se cunoască pe sine, să se înțeleagă și să se ierte. Este primul pas către asumare, luciditate și dorința de a construi un viitor solid. Un viitor românesc.

De aceea vă invit să acceptați sinceritatea brutală a cărții, să acceptați a fi răscoliți în propriul interior înrădăcinat în ani și ani de cutume, prejudecăți și false speranțe, și, dacă îi veți da voie înlăuntrul vostru, să acceptați o porție consistentă de vindecare.

ALEXANDRU VOICESCU

București, 2 mai 2018

O GRĂMĂJOARĂ DE CIOBURI

PENTRU POETI

Scriam odată, acum vreo zece ani, că România este ca o fată frumoasă și naivă născută la țară, cu care toată lumea se culcă, dar nimeni nu o ia de nevastă. Ea se îndrăgostește și de primul întâlnit, și de al doilea întâlnit; ea se îndrăgostește la fiecare alegeri, crezând că, în sfârșit, cineva îi va oferi stabilitatea unui statut și o va respecta.

Ceea ce nu se întâmplă. Și ea continuă să spere, pentru că nu are altceva.

Acum nu mai cred că e doar naivitatea României de vină, sau lipsa ei de educație, sau faptul că e atât de frumoasă, ceea ce s-a întors de multe ori în istorie împotriva ei.

Acum cred că țara asta cu nume de fată s-a privit de la începutul timpului într-o oglindă care s-a spart și s-a transformat într-o grămăjoară de cioburi. Un ghinion cât pentru un mileniu.

De aceea, toți cei născuți aici vin pe lume cu un ciob de oglindă în mână, în care se taie, și sângerează în gol.

care s-a

**UN EXAMEN DE DOCTORAT
PENTRU POETI**

Era înainte de Ziua Marinei, aglomerat ca la bălci, era cald. O mulțime de sticle goale, ambalaje și mucuri de țigară pe pământul uscat. Mergeam prin aerul fierbinte, uitându-mă atent pe unde călcam, și am spus doar atât: „Ce păcat să îngropi o plajă superbă așa...”

M-am întors spre ea și i-am răspuns fără tristețe și fără mânie: „Ba da, mama, și eu pot spune adevărul, pentru că asta e și țara mea, alta nu am!”. Atunci mama a tăcut și tăcerea ei a acoperit gunoaiile.

Ca și în cazul celei care te-a născut, țara în care te-ai născut îți este dată o singură dată în viață. Și dacă un

Dumnezeu, prezent sau absent, nu contează, sau poate doar o ruletă cosmică oarbă ar fi vrut să mă nasc în altă parte, m-aș fi născut într-o țară situată altundeva. Puteam foarte bine să fiu o femeie neagră mahomedană în Africa de Nord, un budist, un beduin sau un inuit.

Dar nu sunt. Sunt o femeie, albă, botezată creștin-ortodox, născută în România, în comunism, și nu voi putea schimba nimic din înșiruirea aceasta care s-a întâmplat deja. Care mi s-a întâmplat. Nu am ales nimic și nici nu am cerut nimic din toate lucrurile de mai sus, dar nici nu am omorât pe nimeni în numele lor, în tot felul de războaie. Trăiesc fără să impun nimănui nimic. În libertate. Și de asta pot în orice moment să spun adevărul. Despre oricare dintre ele: despre mama mea, despre limba mea, despre țara mea.

Țara mea? Pe vremea când eram mai tânără și mă adunam la nesfârșitele noastre beri de scriitori, obișnuiam să spun că, dacă ești un poet adevărat, scrii acum în România o poezie care să conțină cuvintele „țară” și „patriotism”, și să fie o poezie reală, nu o parodie, pentru că nu cunosc cuvinte mai tocite în limba română decât acestea. Un fel de examen de doctorat pentru poeți.

Țara mea? Părinții mei s-au născut în România Mare, în ultimii ei ani: tata la Tighina, acum Transnistria, și mama la Caverna, în Cadrilater. La foarte puțin timp după nașterea lor, ambele familii s-au refugiat între granițele actuale ale țării. Bunicii mei din partea tatei, cu hainele de pe ei, la propriu, și cei din partea mamei, cu ceva mai mult. Dar aveau să piardă în curând totul în timpul închisorii politice a bunicului meu, declarat chiabur, și

apoi prin deportarea întregii familii lângă Pitești, unde au avut domiciliu obligatoriu doi ani.

Deseori, m-am întrebat ce le-a asemănat pe cele două familii din care provin, de unde toată tăria sufletească a unei generații despre care nu am auzit să se spună că a avut vreodată depresie cronică, atacuri de panică sau *burnout syndrome*? Nu știu dacă e valabil pentru toată generația bunicilor noștri, dar ai mei, și materni, și paterni, au avut două valori constante: limba română și ortodoxia. Atât au putut să ia cu ei când au traversat hotare geografice, asta e tot ce au avut când nu le-a mai rămas nimic.

Țara mea? O țară în care părinții mei, studenți fiind în plină perioadă stalinistă, au mâncat în fiecare dimineață marmeladă până la saturație, astfel încât marmelada a fost un aliment căruia nici acum, în 2016, nu îi cunosc gustul. Ea nu a existat niciodată la noi în casă și a devenit un fel de mâncare asociată cu plata datoriilor de război către URSS și a sărăciei extreme din anii '50.

Da, țara mea. O țară în care bunicii mei *au ales* să fie români. Una este să fii român – și să te plângi de dimineață până seara de asta – și alta este să alegi să fii român și să trăiești ascunzându-te să nu fii deportat în Siberia, pentru că ai ales țara asta!

În amintirea bunicilor mei, a părinților mei și a tuturor celor din generația mea, simt nevoia să scriu despre țara mea, pentru că lucrurile nespuse sunt cele mai dureroase și pentru că mai cred că noi, ca nație, suferim de sindromul drobului de sare, trăind în insecuritate și frică. Nu știu dacă drobul de sare o să cadă vreodată, dar știu

că nici nu e nevoie să cadă. Teama de sus-menționatul drob e atât de mare în România, încât numai ea, în sine, e suficientă ca să fim dominați și conduși ca popor.

Dincolo de amintiri, mi-aș mai dori ca cei doi oameni născuți de mine, fiii mei, și prietenii lor, generația lor, în ansamblu, să înțeleagă. Să înțeleagă că dincolo de iPhone, tricouri cu Sepultura și permisul pentru motor, pe care acum le au cu ușurință, ca să fi liber nu e suficient să nu mai simți frica de a fi român. Trebuie mai mult, trebuie să transformi frica în demnitatea de a fi român, astfel încât țara, care te-a ales să te naști între hotarele ei geografice, să devină o parte din semnificația ta, oriunde te-ai afla în lumea asta.

PĂCUIUL LUI SOARE

"There is no greater agony than bearing an untold story inside you."¹

Maya Angelou

În sudul Dobrogei iernile sunt aspre. Și verile, și toamnele. Primăvara e mai suportabilă, dar primăvara-i scurtă. Satele se întind de-a lungul Dunării care nu se vede de obicei. Ori din cauza pădurilor, ori din cauza viilor. Atunci când se vede totuși în depărtare, este mai mult o peliculă subțire de apă, curgând atât de lent, că pare nemișcată. Un albastru mâlos și crud. De altfel, Dunărea are capacitatea de a părea o apă bătrână, bătrână încă de pe vremea când Pământul nu era încă terminat. La început a fost Cuvântul? Când stai pe malul Dunării, nu-ți vine să crezi, ți se pare că la început a fost Apa. Într-un astfel de sat, legat de apă, au

1. „Nu există agonie mai mare ca a purta înlăuntrul tău o poveste nespusă.”

ajuns părinții mei, medici la țară, în 1961. Și au rămas în sudul Dobrogei multă vreme, aproape zece ani.

La început, au primit de la Primărie spre folosință o casă cu două camere în care era dispensarul. Casa avea un pridvor cu boltă de viță-de-vie. În Dobrogea, din cauza arșiței, toate casele au boltă de viță-de-vie, chiar și atunci când familiile care locuiesc în ele nu fac vin. Bolta se întinde de obicei de la poartă până în fața casei, urcată pe câte o arcadă de fier. Undeva, în lateral, ca o bucătărie de vară din frunze, este de obicei o mică platformă unde e pusă o masă de lemn acoperită cu mușama. Acolo se mănâncă, acolo se bea cafeaua, acolo se joacă table, acolo se stă la taclale și se fumează. Casa primită de ai mei nu avea un astfel de loc, unde să stai vara, pentru că era foarte mică: două camere dreapta, stânga, de-a lungul unui coridor. Cea din stânga avea să fie cabinetul, iar cealaltă dormitorul. Camerele erau joase, cu podele de lemn, acoperite cu covoare de iută și nu aveau foarte multă lumină, dar erau oricum mult prea încăpătoare pentru cele două geamantane cu haine și cărți de medicină cu care aveau să își înceapă viața tinerii absolvenți. Incredibil de tineri de altfel, pentru că liceul stalinist pe care îl terminaseră avea pe vremea aceea numai 10 ani de studiu. Dacă începeai școala la 6 ani și facultatea la 16, pe la 21-22 de ani aveai toate șansele să ajungi medic la țară. Mama arăta și la 22 de 16 ani, și avea să își mențină obiceiul acesta de

a arăta cu mulți ani mai tânără toată viața ei. Tata alesese Oltina după o etichetă de vin.

În toamna lui '61, când ajunseseră acolo cu o căruță care îi așteptase la Băneasa să îi ducă la Oltina – numai până la Băneasa mergea rata –, primul lor caz, încă înainte de a ajunge la dispensarul unde aveau să locuiască o vreme, a fost un băiețel în comă alcoolică, căzut în drum la marginea satului. Era pentru prima oară când aveau să vadă așa ceva. Nu și ultima. Era sfârșitul lui septembrie, lumina curgea ca fâșiile de hârtie gofrată, dusă de vânt, de pe dealurile Oltinei, până hăt, departe către Ostrov; în casele oamenilor se asprea mustul.

Apa Dunării era numai pentru gătit sau spălat, nu și pentru băut, și pentru că în Dobrogea fântânile sunt rare și săpate în calcar, satul avea o politică strictă. În lunile cu litera „r”: septembrie, octombrie, noiembrie, decembrie, ianuarie, februarie, martie, aprilie se bea vin, iar în cele fără „r” se bea țuică. Asta pentru că de obicei, până la Paște, fiecare își termina vinul și, în plus, ce e mai bun decât o țuică rece, scoasă din beci, când e arșița în toi și vii de la câmp? Politica asta sacrosanctă a satelor de la Dunăre o respectă toată lumea, de la cele mai fragede vârste. De altfel, vara, când aveau foarte multă treabă pe acasă și copiii mai mari erau plecați la școală sau trimiși cu treburi, și nu avea cine să stea cu frații mai mici, dacă sugarul lor plângea, femeile din Oltina luau câteva semințe de mac, le făceau cocoloș într-o batistă și o foloseau pe post

de suzetă. Bebelușul mesteca fericit macul și adormea. În capul lui mic, satul începea să se dilate pe dealuri ca o piele de tigru pusă la soare, la uscat, un amestec de culori ciudate și de crevase. Țărâna răscolită printre șirurile de vii prindea crustă și se scurgea în Dunăre, ca într-o canalizare unde ajung lucrurile folosite, cerul folosit, pământul folosit, culorile de toate soiurile. În visul lor uluit, Oltina o lua la vale pe Dunăre, până la vărsare, și ajungea la Sulina. Oltina – Sulina orașe înfrățite cu mirosul lor de șleपुरi, pește uscat pus la sare și frânghii cu ceapă roșie atârinate pe la începutul toamnei la colțul streșinii. Apoi, învinse, resemnate, veșnice, culorile din Oltina, împreună cu cele din Sulina, se scurgeau în mare și se făcea liniște.

Mama, ca orice doctoriță tânără și extrem de scrupuloasă, a încercat de mai multe ori să curme acest drum al mătăsii din visele sugarilor, prin care culorile Oltinei puteau ajunge la mare și chiar în alte porturi ale lumii, dar nu a avut prea mult succes. Singurul rezultat a fost că sugarii opiomani din circumscripția ei au intrat în ilegalitate și s-au ascuns printre vise mai profunde. La trei ani, când aveau să primească primul pahar de must înăsprit, cei mai mulți dintre ei erau deja imuni la vicii, iar unii dintre ei se lăsaseră între timp și deveniseră dealeri de vise pentru ceilalți. De altfel, mama avea foarte mare grijă de nou-născuții ei, nu numai pentru că mortalitatea infantilă era un indice din cauza căruia tovarășii doctori puteau fi aspru

sanționați de către partidul comunist român, ci pentru că așa era ea: nu putea să lase o plantă, un animal sau un om să moară. Nu existau incubatoare la țară, în satele îndepărtate, și atunci când o femeie din sat născuse doi gemeni prematuri, mama și moașa împreună cu care lucra la dispensar au hotărât să îi salveze cu orice preț. Au improvisat pentru asta un culcuș între sobă și perete, i-au învelit, au ținut temperatura constantă zi și noapte. La început a fost nevoie să îi hrănească cu pipeta, apoi cu biberonul. Mama, care dormea în cealaltă cameră a dispensarului, se scula noaptea să îi audă respirând. Femeia care îi născuse plecase de mult. Avea alți copii acasă și o gospodărie de ținut și le lăsase pe mama și pe moașă să facă ce-or ști cu gemenii. Aflase și ea chestia cu partidul și doctorii siliți de partid să țină oameni în viață, așa că era liniștită. După vreo două luni, când erau deja suficient de mari și vioi, venise să îi ia acasă. Intrase în cameră, îi dezbrăcase, ieșise cu amândoi în brațe afară și începuse să îi frece cu zăpadă. Rapid, cu gesturi iuți, cu îndemânare, ca și cum făcuse asta de multe ori înainte. Mama, obosită de cele două luni în care trăise lângă micul incubator improvisat lângă sobă, a vrut să se repeadă în părul ei, dar moașa a oprit-o cu un gest scurt și autoritar. Femeia intrase în casă, îi ștersese bine cu un prosop moale, îi îmbrăcase și plecase cu ei. Din pragul ușii îi mulțumise mamei pentru cei doi băieți ai ei și îi răspunsese la întrebarea cu zăpada. „Tovarășa

doctor, dacă e să îmi moară, să moară acum, nu să mă chinui să îi cresc bolnăvicioși și să moară mai târziu.“ Gemenii aceia s-au născut cu doi ani înainte de a mă naște eu și trăiesc amândoi și acum. Nu am apucat să îi cunosc și nu am împărțit cu ei laptele vreunei femei, ca să fim frați de lapte, ci doar aerul din noapțile nedormite ale mamei, pe vremea când îi îngrijea; cred că ei s-ar numi frații mei de aer.

În sudul Dobrogei iernile sunt aspre și oamenii la fel. Când ninge, zăpada troienită izolează un sat mai bine de o lună. Timp în care oamenii mănâncă pâinea făcută în casă, legumele puse la conservat toamna și peștele Dunării. Pe aici se mănâncă mult pește: pește prăjit, pește afumat, chifteluțe de pește, sarmale de pește. O singură dată pe an, de Crăciun, cei care îl au taie porcul. Cea mai mare parte din el se prăjește bucăți și se așază în untură, în borcane mari de sticlă. Borcanele stau aliniate în beci sau pe prispă, acoperite cu rogojini sau învelite în pături vechi, lângă borcanele cu murături și ar trebui să ajungă până la Paște. Carnea de porc ori de găină e rară și se mănâncă cu măsură. Găinile se taie o dată pe săptămână, duminică și nu în toate duminicile de peste an, căci unele sunt duminici de post religios și altele sunt duminici de post natural, adică cele în care nu ai ce tăia. De Crăciun, pentru că sunt țărani cu frica lui Dumnezeu, au obiceiul tuturor țăranilor români: duc câte o bucată de porc la cele trei autorități ale satului. La

doctor, la milițian și la primar. Preotului nu îi dau ceva în mod deosebit de Crăciun, pentru că lui îi dau tot anul, iar inginerul agronom, atunci când există, nu contează, că se descurcă ei și fără el.

Când vine primăvara, zăpada se topește în șiroaie repezi printre butacii de vie. Azi e, mâine nu e, azi e, mâine nu e. Soarele dobrogean nu e o chestie cu care să te poți juca. E crud, uneori nedrept, iute la mânie și poate aduce arșița în doi timpi și trei mișcări. Un fel de zeu capricios, cum sunt absolut toți zeii acestui pământ, dar tot el pune catifea și chihlimbar în vinuri, rotunjindu-le. În viile astea, în fiecare an boabele atârnă – sferice sau ușor ovale sau alungite, „țâța caprei“, cum li se mai spune.

Paștele cădea rar în martie, cel mai des era în aprilie sau la începutul lui mai. Paștele meu preferat era cel de aprilie, când începea să fie cald, dar soarele ucigător nu pârjolea încă totul și Dunărea nu se mișca ca o cadână somnambulă, așa cum face vara, când îi este lene să și curgă. Când cădea Paștele în aprilie sau la 1 Mai, tata își suna toți prietenii și îi chema să facem Paștele în aer liber, la Cracii Preotesei. Aveam probabil vreo patru-cinci ani, nu mergeam încă la școală și Paștele la Cracii Preotesei era cel mai grozav lucru care mi se putea întâmpla mie pe atunci.

Pregătirea începea cu câteva zile înainte de duminică cu pricina, când tata, după ce afla cam câtă lume avea să vină, îl lua pe nenea Dragomir și se